

пѣятъ камбанитѣ и — фр-р-р! — отиде та се не видѣ града въ небесата!

— Ами после? — сепва се Зоранко и се хваща за дрѣжката на пѣтната врата. И го дострашава.

Той слуша песенъта на камбанитѣ. И полека-лека нѣщо почва да го издига нагоре. Ту го дигне, ту го сHEME. А понѣкога го зашемети. Тогава всичко му се вижда голѣмо, крилато, съ ей такива разперени, бѣли крила. Като нѣкой бѣлъ ангелъ, който хвърка надъ земята и разнася подарѣци.

— И за мене ли? — пита Зоранко. Но бѣлиятъ ангелъ потѣва въ единъ свѣтълъ облакъ. А изъ облака излита цѣлъ орлякъ какви не пѣстри птици. И пѣстритѣ птици се понасятъ на четири страни. Хвъркатъ и чуруликать: зинъ, зинъ, зинъ!.. Ужъ пѣятъ, пѣкъ човкитѣ имъ затворени. Друго трѣбва да е! А, сега се вижда: перата на крилата имъ не сж перошина, а нѣщо друго. Тѣ звѣнятъ. Ето, нá, и опашкитѣ имъ такива: лѣскави, сякашъ изковани отъ сребърни звѣнчета.

— Зънъ, зънъ, зънъ!.. — звѣнятъ крилата и опашкитѣ на пѣстритѣ птици. И другъ свѣтълъ облакъ, като слънце, ги забулва... Много свѣтли облаци... Цѣлото небе отъ слънца, наредени едно подиръ друго.

— Пáри ми на очитѣ, не мога да виждамъ! — вика Зоранко и чакъ тогава се опомня. Камбанитѣ допѣватъ пѣсенъта си. Ситенъ снѣгъ се сипе и го шиба по лицето.

Той натисва дрѣжката на вратата, минава тичешкомъ двора и влиза въ кѣщи.

Вечеръта, когато си лѣгаше да спи, Зоранко погледна двата си джеба на палтото. Тѣ бѣха пълни съ четина. Може да има за две четки. Отъ завчера това му е било работата. Скубалъ е четина отъ всичкитѣ прасета изъ махлата.

— Нека да си стои четината въ тѣзи дрехи — мисли си Зоранко. — Утре, като се премѣня съ новитѣ, ще отида на гости у вуйчови. И чакъ следъ Коледа ще облѣка пакъ старитѣ дрехи. Ще брѣкна въ джобоветѣ — стои си тамъ четината. И ще почна да си правя четки. Една четка, две четки, три четки, четки, четки...

— Спи! — прошушна майка му. — Утре рано ще посрещаме Коледа.